

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. I. 20.372/2012/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Bene Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a Szabó & Zeller Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: Dr. Bajnai Gábor ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 23.P.22.233/2011/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett és 14. sorszám alatt indokolt fellebbezés, továbbá a felperes részéről Pf. 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes **"Y"** állomás eseménykönyvébe 2010. március 10. napján tett következő bejegyzéseivel:

„...szolgálatban rendszeresen kártyázik,...

.....a szolgálat megszakítás időtartama alatt diszkóba jár...."

a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát megsértette.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül kérjen írásban bocsánatot a felperestől, és ezt a bocsánatkérő nyilatkozatot küldje meg a **"M"** Zrt. részére is.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 72 000 (Hetvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket, valamint 15 napon belül a felperesnek 6 350 (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek a **"M"** Zrt. alkalmazásában állnak, a felperes **"O"**-**"T"** állomáson, az alperes **"Y"** állomáson teljesít szolgálatot.

Az alperes 2010. március 10. napján, **"Y"** állomáson az eseménykönyvben arról tájékoztatta az állomásfőnököt és a csomóponti főnököt, hogy a felperes koncentrálni nem tudott, ezt azzal támasztotta alá, hogy az 50270. számú vonat visszajelentésekor az 50271. számú vonatról adott visszajelzést. Ezt követően a következő bejegyzéseket eszközölte még:

„Tőle egyébként ez a viselkedés, ez a dekoncentráltság egyaránt megszokott dolog.”

„Hogy az ő munkavégzéséhez nem megfelelő állapotát alkoholos befolyásoltság, kimerültség, netán pszichikai alkalmatlanság eredményezi, én nem tudom telefonon keresztül megállapítani, de a negatív hozzáállását nagyon jól mutatja, hogy szolgálatban rendszeresen kártyázik, zenét hallgat, magán-telefonbeszélgetést folytat, arrogáns módon káromkodik, fenyegetőzik.”

„Bár a forgalom biztonsága szempontjából az a tevékenysége, hogy a szolgálat megszakítás időtartama alatt diszkóba jár, eltörpül, de azt, hogy a különleges forgalmi helyzeteket - a vasutat és annak biztonságát figyelmen kívül hagyva - arra próbálja fondorlatos módon felhasználni, hogy a számára nem szimpatikus munkatársakat - az ő szavával élve - jól megszívassa, kifejezetten balesetveszélyesnek tartom”.

Az eseménykönyvi bejegyzésben arra is utalt, hogy mindezen észleléseit már korábban jelentenie kellett volna, de megpróbálta kapcsolatukat helyes irányba terelni.

A munkáltató az eseménykönyvi bejegyzés ellenére a felperessel szemben eljárást nem kezdeményezett, mert a bejegyzések valóságtartalma megkérdőjelezhető volt. A felperes az eseménykönyvbe tett bejegyzésről tudomást szerzett, az alperessel szemben rágalmazás vétsége miatt magánindítványt terjesztett elő, az eljárást a bíróság megszüntette, mert a magánindítvány előterjesztésére határidőn túl került sor.

A felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő jogát a 2010. március 10. napján eszközölt eseménykönyvi bejegyzéssel a következő tényállításokkal:

„Tőle egyébként ez a viselkedés, ez a dekoncentráltság egyaránt megszokott dolog, hogy az ő munkavégzéséhez nem megfelelő állapotát alkoholos befolyásoltság, kimerültség, netán pszichikai alkalmatlanság eredményezi.....

Szolgálatban rendszeresen kártyázik, arrogáns módon káromkodik, fenyegetőzik,

A szolgálat megszakítás időtartama alatt diszkóba jár, eltörpül, de azt, hogy a különleges forgalmi helyzeteket - a vasutat és annak biztonságát figyelmen kívül hagyva - arra próbálja fondorlatos módon felhasználni, hogy a számára nem szimpatikus munkatársakat - az ő szavával élve - jól megszívassa....”

Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra oly módon, hogy írásban kérjen a felperestől bocsánatot és ezt a nyilatkozatot küldje meg a felperes munkáltatója, a **"M"** Zrt. részére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy munkavégzéshez kapcsolódó kötelezettségét teljesítette akkor, amikor az eseménykönyvi bejegyzéseket megtette. Hivatkozott a **"M"** Zrt. F2. számú forgalmi utasításban foglaltakra, amely szerint a szolgálatteljesítés során tapasztalt bármilyen kirívó rendkívüli esetet kötelesek a feletteseik tudomására hozni. A bejegyzéseket nem rosszindulatból tette, hanem a felperest az észrevételeivel segíteni kívánta, illetve felhívni a figyelmét arra, hogy a nem biztonságos munkavégzésen több ember élete múlhat. Az eseménykönyv szigorúan kezelendő, arról a felperesnek nem is kellett volna tudomást szereznie. A „jól megszívasson” kifejezést a felperes használta, a felperestől van tudomása arról, hogy az éjszakai szolgálat-megszakítás idején elmegy diszkóba, a telefonbeszélgetéseik során pedig hallotta, hogy nagy társaság van a forgalmi irodában és következtetni lehetett arra, hogy ott kártyáznak, illetve hallotta, hogy szól a zene is.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően ítéletével megállapította, hogy az alperes az általa **"Y"** állomáson 2010. március 10. napján felvett eseménykönyvi bejegyzésben szereplő, következő kijelentéseivel:

„tőle egyébként ez a viselkedés, ez a dekoncentráltság egyaránt megszokott dolog, hogy az ő munkavégzéshez nem megfelelő állapotát alkoholos befolyásoltság, kimerültség, netán pszichikai alkalmatlanság eredményezi, szolgálatban rendszeresen.....arrogáns módon káromkodik, fenyegetőzik, a különleges forgalmi helyzeteket - a vasutat és annak biztonságát figyelmen kívül hagyva - arra próbálja fondorlatos módon felhasználni, hogy a számára nem szimpatikus munkatársakat - az ő szavával élve - jól megszívassa” a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát megsértette.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül írásban kérjen bocsánatot a felperestől a fenti kijelentései miatt, ezt a bocsánatkérő nyilatkozatát küldje meg a **"M"** Zrt. részére is.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 27 000 Ft kereseti illetéket, a felperesnek 15 napon belül 44 450 Ft perköltséget.

Határozatának indokolásában a Ptk. 75. §-a és 78. §-ának felhívásával megállapította, hogy a kereset tárgyává tett kijelentések tényállításnak minősülnek, a 2010.-i vonatszám tévesztés korrigálásra került, a bizonyítási eljárás során a tanúk nem erősítették meg, hogy a felperes dekoncentrált, figyelmetlen lenne. Hírnévrontásra alkalmasnak találta azt az alperesi sugalmazást, hogy a felperes munkavégzéshez nem megfelelő állapotát alkoholos befolyásoltság, kimerültség, esetleg pszichikai alkalmatlanság eredményezheti.

Bizonyítottanak találta viszont azt az alperesi tényállítást, hogy a felperes szolgálatban kártyázik. Ezt az alperes előadására és **K. V.** tanú vallomására alapította, akként, hogy a tanú 2010. évben a nyári időszakban észlelte a kártyát és a zsetonokat a forgalmi irodában, az eseménykönyvi bejegyzés pedig ezt megelőzően, március hónapban született, amely arra a következtetésre ad lehetőséget, hogy más alkalommal is kártyázott szolgálatban a felperes, egyébként az alperes telefonon keresztül nem hallhatta volna a kártyajátékkal kapcsolatos szavakat, illetve a társaság hangját.

Valótlannak találta azt a tényállítást, mert a perben nem nyert igazolást, hogy a felperes arrogáns módon káromkodna, illetve fenyegetőzne, azonban valós tényállításnak fogadta el azt az alperesi állítást, hogy a felperes a szolgálat megszakítás időtartama alatt diszkóba jár. Ezt a perben meghallgatott tanú vallomása álláspontja szerint megerősítette. Valótlannak, ezzel jóhírnév megsértésre alkalmasnak minősítette azt az alperesi tényállítást, hogy a felperes figyelmen kívül hagyva a vasutat és annak biztonságát, a különleges forgalmi helyzeteket arra próbálja felhasználni, hogy a számára nem szimpatikus munkatársakat „megszívassa”. **N. A.** tanúvallomását akként értékelte, hogy a felperes érdekkörén kívül esett az, hogy a vonat később indult, addigra pedig az alperes már „lefogadta”.

Az elégtételadás módjának és a nyilvánosság biztosításának a meghatározásánál vizsgálta, hogy a jogsértés milyen módon történt, illetve az milyen körben vált ismertté. Rendelkezett a tárgyi illetékfeljegyzési jog következtében le nem rótt kereseti illeték megfizetéséről és a felperesnek járó perköltség összegéről is.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását és javára első- és másodfokú perköltség megállapítását kérte. Ismételten hivatkozott az F.2. számú forgalmi utasításra, melynek 1.4.1. pontja szerint, ha valaki veszélyes helyzetet, cselekményt, balesetet, más rendkívüli eseményt, továbbá szabálytalanságot, munkafegyelem sértést, ittasságot, szolgálatvégzésre alkalmatlan állapotot észlel, köteles a helyzet megszüntetése, a veszély elhárítása iránt intézkedni, közvetlen felettesének vagy szolgálati főnökének haladéktalanul jelentést tenni. Az alperes tehát nem tett mást, mint haladéktalanul jelentett a munkáltatója, azaz a szolgálati főnöke részére. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően az eseménykönyv szerepét. Ez nem nyilvános irat, annak célja az, hogy a vasutas munkavállalók ebben tegyenek jelentést a felettesük részére a rendkívüli események észlelésekor. Miután az eseménykönyv nem nyilvános és mivel az a szolgálati út betartásának az egyik formája, annak címzettje a szolgálati főnök, aki nem látta szükségét intézkedés foganatosításának, ezért az abban foglaltak nem valósíthatták meg a felperes személyiségi jogának a megsértését sem.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a módosított kereseti kérelmének teljes egészében történő helyt adást kért, nevezetesen annak megállapítását, hogy „szolgálatban rendszeresen kártyázik és a szolgálat-megszakítás időtartama alatt diszkóba jár” kitételekkel az alperes a jóhírnévét megsértette. Hivatkozott arra, hogy a „diszkóba jár” kifejezés több alkalmat feltételez, ennek bizonyítására egyetlen tanú vallomása nem alkalmas. A rendszeres kártyázásra vonatkozó tényállítás sem nyert bizonyítást, pusztán annyit lehetett megállapítani, hogy egy alkalommal, váltás során a tanú azt tapasztalta, hogy az asztalra kártya és zseton volt kirakva. A tanú azt sem tudta megállapítani, hogy kártyáztak-e, vagy esetleg csak a pókerkészletét mutatta meg valaki.

Az alperes ellenkérelmében a csatlakozó fellebbezéssel szemben tartalmában az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy **D. A.** tanú igazolta azt a tényt, hogy a felperes legalább egy alkalommal "**S-n**" diszkóban vett részt, az is bizonyítást nyert, hogy volt olyan alkalom, amikor a felperes barátai a szolgálati helyiségbe bementek és ott kártya és zseton volt kitéve az asztalra. Sajnálatosnak tartotta, hogy a felperesi magatartással kapcsolatban a munkáltató részéről nem indult vizsgálat.

Az alperes fellebbezése alaptalan, a felperes csatlakozó fellebbezése alapos.

A Ptk. 78. §-ának (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, az sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. E rendelkezések figyelembevételével a személy hírnevét az olyan - személyével összefüggésbe hozható - közlés sérti, amely valamilyen valótlan és sértő tényt állít, híresztel, illetve való tényt hamis színben tüntet fel. Az alperes fellebbezésével kapcsolatban rögzíti az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, abból helyes jogi következtetéseket vont le. A fellebbezésben hivatkozottak miatt az alábbiakat emeli ki:

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által részben jogellenesnek minősített cselekmények munkaviszony keretében vizsgálandóak és értékelendőek.

Az ember, a személy híre a társadalmi kapcsolatok minden területén befolyásolja a személyiség érvényesülését. Ezért a hírnév védelmének az emberi kapcsolatok legfontosabb területén, a munkaviszony körében is érvényesülnie kell. Az alperes maga is leírta az eseménykönyvben, hogy nem tett eleget haladéktalan jelentési kötelezettségének. De nem csak ennek nem tett eleget az alperes, hanem annak sem, hogy valós tényállításokat közöljön a munkáltatóval. Téves az az alperesi álláspont, hogy az eseménykönyvi jelentés címzettje a szolgálati főnök, ezért az eseménykönyvbe tett bejegyzés nem valósíthatott meg személyiségi jogi jogsértést. Annak nincs jelentősége, hogy az alperest milyen okok késztették az eseménykönyvi bejegyzés megtételére, ugyanis a személyhez fűződő jogok megsértéséért fennálló és a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti felelősség objektív.

Alaposnak találta ugyanakkor a csatlakozó fellebbezésben foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság a „szolgálatban rendszeresen kártyázik” és „a szolgálat-megszakítás időtartama alatt diszkóba jár” kitételek vonatkozásában elutasította a felperes keresetét. Mindkét tényállítás vonatkozásában a tanúk vallomására alapította döntését, **K. V.** tanú a 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy „egy alkalommal volt, hogy váltáskor láttam a kártyát.....azt nem tudom megmondani, hogy kártyáztak-e, vagy esetleg csak megmutatta a pókerkészletet valaki, nem tudok erre már visszaemlékezni.” A tanú tehát a kártyázás tényét nem igazolta, észlelése 2010. év nyár elejére vonatkozott, az alperes az eseménykönyvi bejegyzést 2010. március 10-én eszközölte, ebből következően a bizonyítás az alperest terhelte, hogy abban az időpontban, amikor mindezt leírta, a felperes társaival együtt rendszeresen kártyázott a forgalmi irodában. A Magyar Értelmező Kéziszótár szerint a rendszeresség az szabályszerű időközökben ismétlődő, állandó jellegű

folyamatot jelent. Ítéleti döntést arra alapítani nem lehet, hogy az alperes telefonon keresztül milyen hangokat vélt hallani a forgalmi irodából.

Hasonló a helyzet „a szolgálat-megszakítás időtartama alatt diszkóba járt” tényállítással. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy **D. A.** tanú látta a felperest szolgálat-megszakítás ideje alatt a diszkóban. Azonban ezt a tény az alperes az eseménykönyvi bejegyzésnél úgy tüntette fel a „jár” ige használatával, mintha a felperes szokásosan, rendszeresen diszkóba járna a szolgálat-megszakítás ideje alatt. A bizonyítási anyagból pusztán az a következtetés vonható le, hogy 2010. március 10-ig, közelebről meg nem határozható időpontban a felperes egy alkalommal a szolgálat-megszakítás ideje alatt elment a diszkóba, az azonban nem, hogy oda rendszeresen járna. Mindezek alapján az alperes való tény hamis színben tüntetett fel.

A fentiekből következően az ítéletábra a csatlakozó fellebbezést alaposnak találva az elsőfokú bíróság ítéletének ezzel érintett részét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes a felperes jóhírnevét megsértette a „szolgálatban rendszeresen kártyázik” és a „szolgálat-megszakítás időtartama alatt diszkóba jár” kitételek használatával. Mindezekért a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján a már megállapítottakkal egyező módon elégtételadásra kötelezte az alperest.

A kifejtettekre figyelemmel az alperes fellebbezésében támadott rendelkezéseket helybenhagyta, a felperes csatlakozó fellebbezésében támadott elutasító rendelkezést pedig megváltoztatta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

A felek az Itv. 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyi illetékeljegyzési jog kedvezményében részesültek, az alperes a saját sikertelen fellebbezése és a felperes eredményre vezető csatlakozó fellebbezése folytán az államnak külön felhívásra köteles megtéríteni a le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket is.

A peresztes alperes a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján meghatározott és a 4/A. §-ának (1) bekezdésében írtak szerint Áfával növelt másodfokú perköltség megfizetésére is köteles a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerinti teljesítési határidővel.

D e b r e c e n, 2012. október hó 18.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál s.k. bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő